

Aşk

– ADEM EFİLOĞLU · 27 Aralık 2021

Lafzımızı duvarlara yazmışım,
Rahmanın verdiği, femandayım ben.
Kirpiğimle mezarımı kazmışım,
Samimi ihlaslı, imandayım ben.

Musa ile Tur dağında turladım,
Hızır ile akılları zorladım,
Her yürekte varlığımı sırladım,
Duada feryatta, emandayım ben.

Nefesle gücümü, yarıştırmışım,
Akılla yüreği, vuruşturmuşum,
Geceyi gündüze karıştırmışım,
Evvel ahir farklı, zamandayım ben.

Oturmuşum kralların tahtına,
Talip ettim düşkünleri rahtına,
Tutuşmuşum sevdalının bahtına,
Külünde közünde, dumandayım ben.

Yalnızlığı rehber ettim yoluma,
Acıyı kederi taktım koluma,
Kimisi acıdı, mecnun halime,
Yolcusu gelmeyen, limandayım ben.

Mecnuna sebeptim, Kereme sonuç,
Yusuf gömleğine, suç sürüdüm suç,
Kime göründüysem, bozuldu oruç,
Yedi gökte sonsuz, katmandayım ben.

İnsandan insana farklı hitaplar,
Her saniye başkalaşır mehtaplar,
Tarifimi yapamadı kitaplar,
Binlerce yazılmış, romandayım ben.

Secdeye giderken, her diz çöküşte,
Ağlayan gözlerde, sıcak gülüşte,
Parmağın ucunda, titredim işte,
Telleri ağlayan, kemandayım ben.

Beri kaldım tek başıma mihnetten,
Ol Âdemi kovdurmuşum cennetten,
Damla damla sağılmışım rahmetten,
Kalpten çıkan türlü, beyandayım ben.

Adem Efiloğlu